कर्म किं कस्यचिल्लोके गर्हितं रोचते कथं ॥ ३७ ॥

अत्रान्तरे धूर्तजनवचनशतप्रतारितो रासभः पुनरपि सिंहस्यान्तिकमा गतः। तत् प्राक्सङ्ज्ञितक्रमेण सिंहेन लम्बकर्णो व्यापादितः। ततश्च तं हत्वा शृगालं रक्षपालं निरूप्य स्वयं स्नानार्थं नद्यां गतः। अथ शृगालेनातिलौल्यौत्सुक्यात् खरस्य कर्णसहितं हृदयं भक्षितं। अत्रा ५ न्तरे यावत् सिंहः स्नात्वा कृतदेवार्चनः प्रतर्पितपितृगणः। तावत् कर्णहृदयरहितो रासभस्तिष्ठति। तं दृष्ट्वा कोपपरीतात्मा सिंहः शृगालमाह। पाप किमिदमनुचितं कर्म समाचरितं। यत् कर्णहृदयभक्षणेनायमुच्छिष्टतां नीतः। शृगालः सविनयमाह। स्वामिन् मा मैवं वद। यत्कर्णहृदयरहितो ऽयं रासभ आसीत्। तेनेहागत्य त्वामव १० लोक्य भयाद्गत्वा भूयो ऽप्यागतः। अथ तद्वचनं श्रद्धेयं मत्वा सिंहस्तेन सह संविभज्य निःशङ्कितमनास्तं भक्षितवान्। अतो ऽहं ब्रवीमि।

आगतश्च गतश्चैव दृष्ट्वा सिंहपराक्रमं।
अकर्णहृदयो मूर्खो यो गत्वा पुनरागतः ॥ ३८ ॥

तन्मूर्खं कपटं कृतं। अपरं त्वया युधिष्ठिरेणैव सत्यवचनेन विनाशितं। १५ अथवा साधिदमुच्यते।

स्वार्थमुत्सृज्य यो दम्भी सत्यं ब्रूते सुमन्दधीः।
स स्वार्थाद्भ्रस्यते नूनं युधिष्ठिर इवापरः ॥ ३९ ॥

मकर आह। कथमेतत्। वानरः कथयति। अस्ति कस्मिंश्चित्कथा दधिष्ठाने युधिष्ठिरनामा कुम्भकारः प्रतिवसति स्म। स कदाचित् प्रमा ॥ ३ ॥ दादर्धभग्नघटकर्परतीक्ष्णाग्रस्योपरि मरुता वेगेन धावन् पतितः। ततः कर्परकोट्या पाटितललाटो रुधिरप्लावितततनुः कृच्छ्रादुत्थाय स्वाश्रयमाजगाम। ततश्चापथ्यसेवनात् प्रहारस्तस्य करालतां गतः कृच्छ्रेण नीरोग्यतां नीतः। अथ कदाचिद्दुर्भिक्षपीडिते देशे स कुम्भकारः क्षुत्क्षामकण्ठः कैश्चिद्राजसेवकैः सह देशान्तरं गत्वा कस्यापि राज्ञः सेवको २५